

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות יב.

עין משפט נר מצוה

למ א מיי פ"ד מהל' פסולי מוקדשין הלכה 3:
 מ ב מיי פ"ה מהל' שבועות יו"כ הל' טו:
 מא ג מיי פ"ד מהל' פסולי מוקדשין הלכה 3:
 מ ב ד מיי פ"ד מהל' טו:
 מג ה מיי פ"ד מהל' שקלים הלכה ט ופ"ב הלכה ג:

מוסף רש"י

פר ושעיר של יו"כ. סזן טטאות הפנימיות (לע"ל י"א). והפריש אחרים תחתיהם. ומתכפרו בן ואחר קן נמאלו האזורים (הוריות ג' ע"ג). וכן שעיר ע"ז. צבור שחטפו בע"ז בטרולת צ"ד. מביאין פר לעולה ושעיר לתטאת. כדכתיב: כפרשת שלח ק"ו. ואתו שער מתן דמו על הפרכות ועל מונח הבהב. כדלמך במוחם כפרק צ"ט (שם). אחרים תחתיהן. וממלאו הכלשונים (יומא סה.). כולן ימותו. ללא דמו לשעיר הגולגלס דמן בזה הפנימיות לא קריבו בגלגל זה יקרבו בגלגל אחר. אבל אלו אינן ראוין עד יום הכפורים לשנה הבאה וכבר עברה לה שנה והיו לה מטרומה ישנה והלבן ימותו כדין טטאת שפכרו בגליה. ששלה למשה מקיף ממש טטאות ממות וזו אחת מתן (לע"ל י"א). לנדבה. לקין המונח והיא קרויה נדבת צבור ובלה מן המטרומה של כל הכושות האמורות בכל מקום (יומא ג'). שאין הטאת צבור מזה. וכן גמירי חמש טטאות ממות בידיד גמירי (שם). ר' אליעזר אומר ימות. כל צדדי של ר"א היה עושה אשם כחטאת כלל דבר שנאמר (ויקרא ו) חטאת כלשם. וכן גבי טטאת דמה לפנים במסכת זבחים (י' פסחים ע"ג).

שאני קטורת דלית ליה תקנתא ברעיה. תימנה דה"ל למינקט תקנתא דתמידים והל"ל דלית להו תקנתא בקין למזבח שתקנה זו עושינן בממדין כדלמך בסמוך וי"ל דרבותא נקט דלפני תקנה מועטת כוון אין בקטורת ואל"ל לעיל (דף י') דפרין רבה לרב חסדא ממתני דמותר הקטורת אמאי לא משני הכי ויש לומר משום דרב חסדא אית ליה שאין לב צית דין מתנה בשום מקום להפקיע קדושת הגוף: **וממאי** דר' יהודה היא. תימנה כי אמאי נמי כר' יהודה מני למימר שאני טטאת צבור דלית להו תקנתא ברעיה דהא ר' יהודה אמר לעיל כולם ימותו ומינה עדיפא מינה קאמר דלמלא ר"מ היא ואלפי בהגן חילוניס דשכימי לית ליה לב צ"ד מתנה עליהן:

מקריצין בהן את המזבח. תימנה דכפרק המורה (מנחות ע"ט) משמע דאלו לרעיה דלמך ומי אית ליה לר"ש לב צ"ד מתנה עליהן והא א"ר אידו צר אצין א"ר יוחנן ומדין שלא הוצרכו לצבור לדברי ר"ש אין נפדין תמימים ומשני שאני התם דלית להם תקנה ברעיה וי"ל דהתם משום טטאות משני הכי דעיקר מילתא דר' יוחנן משום דלייק ממתני דלית ליה לר"ש לב צ"ד מתנה אע"ג דא"ר יוחנן גמיר לה היינו לדרבנן שפדין תמימים אבל לדברי ר"ש ממתני דייק וכן משמע מדקנט לר"ש ולא קאמר ר"ש אומר ואגב דנקט לדברי ר"ש נקט נמי לדברי חכמים ואם תלמך וממתני היכי מני דייק דלמלא הא דלא אהדר להו ר"ש לב צ"ד מתנה עליהן משום דלא אצטרין וי"ל כיון דגמיר ר' יוחנן לדרבנן אית להו לב צ"ד דלא דשמעי לר"ש דלית ליה לא הוה להו לאקשוי לר"ש היאך הן קריצין:

אשם שמתו בעליו כו' א"א ש"מ גזירה א"אחר כפרה אטו לפני כפרה. משמע דלאחר כפרה אפילו קודם ניתוק שרי מדאורייתא מדלא קאמר גזירה אחר ניתוק אטו קודם ניתוק משמע דליכא איסור אלף קודם כפרה והא דלמך בכל דוכתא (ד) דהלכתא גמירי לה דכל שזחטאת מתה צאשם רעיה דרעיה דרבנן היא והלכתא לא גמירי אלף כל שזחטאת מתה צאשם קרב עולה והש"ס דנקט רעיה לפי שמתו אותה חכמים והעמידוה צה ואינה אלף מדרבנן כדמשמע הכא והכי נמי מוכח בפסחים בסוף פרק אלו דברים (ע"ג) דלמך רב הוגא א"ר אשם שניתק לרעיה ושחטו סתם כשר לעולה אלמלא לא צעי עקירה אי הכי כי לא ניתק נמי פ"י בשלמא אי צעי עקירה כו' מש"ה צעי ניתוק דעבוד רבנן היכרא דע"י קן יסור לעוקרו אבל כיון דלא צעי עקירה לא ניתק נמי ומשני גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה ותימה דכפ"ק דזבחים (דף ה' ע"ג) וצפ"ק דמנחות (דף ד' ע"ג) אלמך רב הוגא אשם שניתק לרעיה כו' ניתק אין לא מאי טעמא אמר קרא הוא צהוייתו היא ופירש בקונטרס צהוייתו היא עד שניתק וע"כ דרשה גמורה היא דקאמר התם אלף הוא למת לי ואר"ת דל"ג התם ניתק אין לא ניתק לא ובתמורה פרק אלו קדשים (דף י"ט) ויש איתו בשום ספרי (א) ואפילו גרם ליה לא קאי דרשה דקרא לפרש טעמא דלא ניתק לא אלף אחר לפרש מאי טעמא כשר כשחטו סתם צלא עקירה אמר קרא הוא צהוייתו היא כלומר

אלף רבנן דאמרו לו. צמתני והכי אמרי ליה הואיל ואין כפרתן שיה ולית לך לב צ"ד מתנה שאם אצד צוה יקריב לזה לכפרה אחרת היאך הן קריצין: **ממאי** דר' יהודה. קאמר ליה דלית ליה נמי אין כפרתן שיה כר"ש ומשום לב צ"ד מתנה הוא דקא מומיב ליה והכי קאמר ליה בשלמא כו': **דלמא** ר"מ. קאמר לה דלית ליה כפרתן שיה והכי קאמר ליה כו': **מאי** עבדי להו. לתמידין שלא הוצרכו לצבור: **מקריצין** כהמונח. כשהמונח צטל מקריצין אותו עולה לנדבת צבור כדשמעין ליה לר"ש דלמך צמתני (א) גבי שעיר שלא קרב צוה יקרב צוה משום טעמא דכוון צאין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו. אלמלא אפ"ג דלאו היינו דההיא כפרה גופה כיון דשייכא במקמתה קרב לה ה"נ אלו שלוקחו לצורך תמידין ולא הוצרכו יקרבו לקין המונח שהרי לשם עולה הופרשו וקין נמי עולה הוא. ולקמן (ע"ב) מפרש מהו לשון קין: **מודה** ר"ש צעירי הטטאות. שנקטו מתרומת הלשכה של שנה זו וניתומתו כגון שעיר של ר"ח ארז שאצד ונמלא צניסן שאינו ראוי ליקרב עוד לחובת צבור והכי הוא לקין המונח מודה הוא שאין מקריצין בגופו ליקרב הוא עולה אלף צדמיו שרעה ולכשיזום יקחו צדמיו עולה לקין המונח: **הסם**. הוא גבי תמידים שלא הוצרכו קאמר ר"ש דמקריצין בגופו דמעיקרא לשם עולה נלקחו והשתא נמי לעולה קרבי: **אל** הכא גזירה לאחר כפרה אטו קודם כפרה. אי מנכרת טטאת צבור ליקרב עולה לאחר שנתכפרו צבור אחר וניתן זה לקין המונח אתי לאכשורי נמי לעולה קודם כפרה שסתמו לשם עולה: **אף** אן נמי טנינא. לר"ש דאין מקריצין בגופי טטאות שניתומתו ואף שמקריצין צדמיהן: **והשני** ירעה. צמתני יומא (דף ט"ג) גבי שני שעירי יו"כ שמת המשתלח והוצרכו להביא שני שעירים אחרים ולהגריל עליהם וישתלח האחד ונמלא שנים לשם אחד מווא. ראשון ואחד מווא שני אחד יקרב לשעיר הנעשה צפנים והשני ירעה ויפלו דמיו

לנדבה שאין טטאת צבור מתה ומאן שמעת ליה דלמך אין טטאת צבור מתה ר"ש (ועל"ל י"א): וקאמר ירעה ולא קאמר יקרב לנדבה. וכל יפלו לנדבה דקאמר ר"ש בכל דוכתא לקין המונח הוא: **אשם שמתו צעניו** או שנתכפרו. צאמר דאילו צחטאת כי האי גוונא מתה צאשם רועה דהכי גמירין בהלכתא (תמורה י"א) כל שזחטאת מתה צאשם רועה וכל הרועין דמיהן נופלים לנדבה שכן מדרשו של יהודע הכהן צמס' תמורה (דף ט"ג): **ר"א אומר** ימות. ר"א אית ליה אשם כחטאת לכל דבר אף שאם שחטו שלא לשמו פסול צפ"ק דזבחים (דף ט"ג) וכן לענין שאם נכנס דמו להיכל פסול גשם פ"א: **רבי יהושע** אומר יציא צדמיו עולה. צעל האשם יציא צדמיו עולה. והסם (תמורה כ"ג) מפרש והלא אף נדבה עולה היא מה בין צדמי עולה ופושע לצדמי חכמים אלף צומן שהיא צאה נדבת יחיד סומך עליה ושוחטה ונסכיה קרצין משלו וצומן שהיא צאה נדבת צבור אינו סומך עליה (א) ונסכיה קריצין משל צבור: **תישא** נמי הכי. כדלמך לעיל מותרות לר"ש מקריצין בהן את המונח: **מה הן מביאין מן המותרות**. של צבור שנתומתו משנה לשנה:

קין
 צאותה הייתה שסופה להיות דהיינו עולה דהכי גמירי שקרב עולה בלכותה הויה היא ממחלה צלא עקירה ואף על גב דקרא קאי ממפריסי הפרסה (א) ה' טטאות המתות וגמר מהתם מה התם צמיתה אף על גב דהתם הלכתא היא: **ר"א** נמי הכי מה הן מביאין ב' נראה דמיתה סיימתא דגרינן אטו קודם כפרה מדלא קתני מה הן עושין מן המותרות אלף מה הן מביאין לא מגופן וצומתר טטאת ואשם מייירי ולא צומתר עולה דסתם מותר צובחים ובתמורה צחטאת ואשם מייירי:

(א) צמ. וע"ז (ב) לעיל י"א. (ג) וי"ט (ד) וי"א. (ה) תמורה כ' צמ. (ו) תמורה כ' (ז) [פסחים ע"ג]. (ח) [במזבח יחזק' ר' אלעזר]. (ט) הוא גופיה וע"ז (י) [לעיל ג']. (יא) [מיר כה' תמורה י"א]. (יב) [אלף לפניו איתא].

הגרות הב"ח

(א) ר"ש ד"ה רבי כו' עליה ושוחטה ונסכיה: (ב) ר"ש ד"ה אשם וכו' הפרסה פ"ה הטטאות:

רבינו חננאל

ור' יוחנן האי גמרא גמיר לה. ור' שמעון הני תמידין שלא הוצרכו לצבור מקריצין בהו למזבח כלומר מקריצין אותן שלא לשום תמידין. אלא כמו מיני מדיים שאינן מעיקר הסעודה כך ענין קיץ המזבח. והני מילי תמידין דמעיקרא עולות נינהו. והשתא נמי מקריצין אותן עולות לקיץ למזבח כמו דורון ולא כמו חובה (אלא) [אבל] כגון שעירי חטאת ששתיירו וכיוצא בהן אין מקריצין בגופן לשום עולה. דהיישקן לאחר כפרה אע"ג דפקעה מהן קדושה לאחר כפרה אטו לפני כפרה אלא מקריצין בדמיהן: אמר רבא אף אן נמי תנינא והשני ירעה עד שישתאב לאו ש"מ גזירה אלא כפרה אטו לפני כפרה. תניא נמי הכי מה הן מביאין מן המותרות.